

— Nem szeretem a melldöngető provincializmust. Az otthoniasság melegét igen, de az áporodott levegő szorítja a mellemet, s köhögésre ingerel. Amint említettem: nem lehetünk elfogultak, bárki sikerét hozza is egy-egy kollokvium, azt a magunkénak érezzük. S nemcsak kétévenkénti tavaszi seregszemle eseményére értem a jó közérzetű pillanatokot. Éljük az ország életét, s akárhol, Temesvárott, Szébenben vagy Kolozsvárott buggyan is fel kiemelkedő előadás, annak mindnyájan kell hogy örvendjünk.

S jó, hogy a veszprémi kapcsolatot említetted: nemrégiben ünnepségen lehettem jelen, a veszprémi Petőfi Színház megalakulásának 20. évfordulójára rendezett összejövetelen. Jó érzés volt egy páholyban ülni a jubiláló színház és a másik testvérintézmény, a Jelena Gora-i színház képviselőivel. A jókívánságot követő koccintások után a közös tennivalók kerültek szóba. Az például, hogy a veszprémiekkel való vendégjátékok cseréje mellett az idő és a tapasztalatok újabb összefogásra biztatnak. Ennek máris látható eredményét említhetem neked azzal a ténnyel, hogy Caragiale Zúrzavaros éjszaka című munkáját Seprődi Kiss Attila fordította a veszprémi előadás számára, amelyet Dan Micu, a bukaresti Nottara Színház rendezője állított színpadra. Hogy Caragialét választotta a színház, ha jól tudom, az első román dráma bemutatójára, abban talán némi szerepe a mi színházunknak is lehet, mert a korábbi két magyarországi vendégjátékunk során Caragiale Farsang és Az elveszett levél című drámájának előadásával szép elismerést szereztünk. Látod, néhány apró tényt említettünk a kölcsönösség jegyében, ami munkánk, törekvésünk és igényünk irányát jelzi. Azon vagyunk, hogy a harmadik, negyedik s a további kollokviumok eseményei, továbbá a veszprémiekkel, s idővel talán más országok színházával kialakuló kapcsolatunk a tágasság jegyében folyamatosan működjön. Szentgyörgyön abban a törekvésben élünk és dolgozunk, hogy a nyitottság, egymás iránti figyelem megtartó és tudatosító erő legyen. Igazolni Fábry Zoltán, Németh László, Balogh Edgár és mások szép ígéjét, hogy itt, a Duna-tájon népek és nemzetiségek nem egymás ellen és egymás mellett külön-külön, hanem együttesen végezhetik dolgukat. A mindenkori „kakasülök gyülekezetére” tekintve, Sütő András szép gondolatát idézve. S eképpen színházunk, másokhoz hasonlóan, hatalommá válhat, amely „a színpadi szót, s annak szárnyán az emberformáló, létünket tisztító Eszmét” szolgálja.

1981. október

ABLONCZY LÁSZLÓ

SÜTŐ ANDRÁS A VÁSÁRHELYI FŐISKOLÁSOKKAL